ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

YVES BOT

της 31ης Ιανουαρίου 2008 [1]

1. Με την υπό κρίση προσφυγή, το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί την ακύρωση των άρθρων 1 έως 6 του κανονισμού (ΕΚ) 1415/2004 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουλίου 2004, για καθορισμό της μέγιστης ετήσιας αλιευτικής προσπάθειας για ορισμένες ζώνες και τύπους αλιείας [2].

2. Η προσφυγή αυτή έπεται της προσφυγής την οποία το Βασίλειο της Ισπανίας άσκησε κατά των άρθρων 3, 4 και 6 του κανονισμού (ΕΚ) 1954/2003 του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 2003, για τη διαχείριση της αλιευτικής προσπάθειας όσον αφορά ορισμένες αλιευτικές ζώνες και πόρους της Κοινότητας, την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2847/93 και την κατάργηση των κανονισμών (ΕΚ) 685/95 και (ΕΚ) 2027/95 [3], την οποία το Δικαστήριο απέρριψε με απόφαση της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου [4].

3. Με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο έκρινε ότι, κατά το μέτρο που οι προσβαλλόμενες διατάξεις ήσαν αδιαχώριστες από το υπόλοιπο μέρος του κανονισμού 1954/2003, ότι το αίτημα του Βασιλείου της Ισπανίας περί μερικής ακυρώσεως του εν λόγω κανονισμού ήταν απαράδεκτο, οπότε η προσφυγή έπρεπε να απορριφθεί [5].

4. Εν αναμονή της εκδόσεως της εν λόγω αποφάσεως, το Δικαστήριο αποφάσισε, στις 2 Μαρτίου 2005, να αναστείλει τη διαδικασία στην υπό κρίση υπόθεση. Κατόπιν της εκδόσεως της προπαρατεθείσας αποφάσεως Ισπανία κατά Συμβουλίου, το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε την άρση της αναστολής της διαδικασίας.

5. Προς στήριξη της υπό κρίση προσφυγής, το Βασίλειο της Ισπανίας προβάλλει, δυνάμει του άρθρου 241 ΕΚ, ένσταση ελλείψεως νομιμότητας κατά του κανονισμού 1954/2003.

6. Με τις παρούσες προτάσεις, θα εξηγήσω, σε πρώτο στάδιο, γιατί, κατά τη γνώμη μου,

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — ΕΕ L 258, σ. 1.

3 — ΕΕ L 289, σ. 1.

4 — C-36/04, Συλλογή 2006, σ. I-2981.

5 — Προπαρατεθείσα απόφαση Ισπανία κατά Συμβουλίου (σκέψη 21).

αυτή η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να κριθεί παραδεκτή. Σε δεύτερο στάδιο, θα εκθέσω τους λόγους για τους οποίους θεωρώ ότι οι αιτιάσεις που προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας προς στήριξη μιας τέτοιας ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί και ότι, κατά συνέπεια, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

I — Το νομικό πλαίσιο

Α — *Ο κανονισμός 1954/2003*

7. Δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 2371/2002 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2002, για τη διατήρηση και βιώσιμη εκμετάλλευση των αλιευτικών πόρων στο πλαίσιο της Κοινής Αλιευτικής Πολιτικής [6], «το Συμβούλιο θεσπίζει κοινοτικά μέτρα τα οποία διέπουν την πρόσβαση σε ύδατα και πόρους καθώς και όρους βιώσιμης άσκησης των αλιευτικών δραστηριοτήτων». Ειδικότερα, η παράγραφος 2, στοιχείο στ΄, του εν λόγω άρθρου αναφέρει τα μέτρα για την επίτευξη «του περιορισμού της αλιευτικής προσπάθειας».

8. Ο κανονισμός 1954/2003 αποτελεί ένα από τα μέτρα αυτά. Κατά το άρθρο του 1, ο εν λόγω κανονισμός «θεσπίζει τα κριτήρια και τις διαδικασίες ενός συστήματος διαχείρισης της αλιευτικής προσπάθειας στις ζώνες ICES V, VI, VII, VIII, IX και X και στις διαιρέσεις CECAF 34.1.1, 34.1.2 και 34.2.0».

9. Κατά το άρθρο 2, στοιχείο β΄, του ίδιου κανονισμού, νοείται ως «"αλιευτική προσπάθεια": το γινόμενο της αλιευτικής ικανότητας επί την δραστηριότητα ενός αλιευτικού σκάφους· για μια ομάδα σκαφών, είναι το άθροισμα της αλιευτικής προσπάθειας που ασκείται από κάθε σκάφος της ομάδας».

10. Η δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1954/2003 διευκρινίζει ότι «[οι διατάξεις] που διέπ[ουν] την πρόσβαση σε ορισμένες ζώνες και πόρους που καθορίζονται στα άρθρα 156 έως 166 και 347 έως 353 της Πράξης Προσχώρησης της Ισπανίας και της Πορτογαλίας [7] έληξαν στις 31 Δεκεμβρίου 2002. Επομένως, ορισμένες διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ) 685/95 του Συμβουλίου, της 27ης Μαρτίου 1995, για τη διαχείριση της αλιευτικής προσπάθειας όσον αφορά ορισμένες αλιευτικές ζώνες και αλιευτικούς πόρους της Κοινότητας [8], και του κανονισμού (ΕΚ) 2027/95 του Συμβουλίου, της 15ης Ιουνίου 1995, για τη θέσπιση καθεστώτος διαχείρισης της αλιευτικής

6 — ΕΕ L 358, σ. 59.

7 — Πράξη για τους όρους προσχώρησης του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και για τις προσαρμογές των Συνθηκών (ΕΕ 1985, L 302, σ. 23, ειδικώς σ. 69 επ. στο εξής: Πράξη Προσχωρήσεως).

8 — Κανονισμός της 27ης Μαρτίου 1995 (ΕΕ L 71, σ. 5).

προσπάθειας που αφορά ορισμένες αλιευτικές ζώνες και πόρους της Κοινότητας [9], πρέπει να προσαρμοσθούν στο νέο νομικό πλαίσιο».

11. Επιπλέον, σύμφωνα με την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1954/2003, «[ά]λλες διατάξεις οι οποίες καθορίσθηκαν με τους κανονισμούς [685/95] και [2027/95] αποσκοπούν να δημιουργήσουν ένα σύστημα διαχείρισης της αλιευτικής προσπάθειας, προκειμένου να αποφεύγεται αύξηση της αλιευτικής προσπάθειας, και δεν συνδέονται με την [Πράξη Προσχωρήσεως]. Οι διατάξεις αυτές είναι σημαντικές για τη διαχείριση της αλιείας και θα πρέπει να διατηρηθούν».

12. Υπό την προοπτική αυτή, η τέταρτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1954/2003 προβλέπει ότι, «[γ]ια να διασφαλισθεί ότι δεν θα αυξηθούν τα συνολικά επίπεδα της υφιστάμενης αλιευτικής προσπάθειας, είναι ανάγκη να θεσπισθεί ένα νέο καθεστώς διαχείρισης της αλιευτικής προσπάθειας στις ζώνες [που απαριθμούνται στο άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού]. Το καθεστώς αυτό περιορίζει την αλιευτική προσπάθεια βάσει της αλιευτικής προσπάθειας που ασκήθηκε στους σχετικούς τύπους αλιείας κατά την περίοδο 1998 έως 2002».

13. Το κεφάλαιο ΙΙ του κανονισμού 1954/2003 αφορά το κατά τα άνω συσταθέν σύστημα διαχειρίσεως της αλιευτικής προσπάθειας. Στο κεφάλαιο αυτό, το άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού, με τον τίτλο «Μέτρα για την αλίευση βενθικών ειδών και ορισμένων μαλακίων και καρκινοειδών», ορίζει τα εξής:

«1. Εξαιρουμένης της ζώνης που ορίζεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, τα κράτη μέλη:

α) αξιολογούν τα επίπεδα της αλιευτικής προσπάθειας αλιευτικών σκαφών μήκους τουλάχιστον 15 μέτρων συνολικά, ως ετήσιο μέσο όρο της περιόδου 1998 έως 2002, σε καθεμία από τις ζώνες ICES και τις διαιρέσεις CECAF που αναφέρονται στο άρθρο 1, όσον αφορά τη βενθική αλιεία, εξαιρουμένης της βενθικής αλιείας που καλύπτεται από τον κανονισμό (ΕΚ) 2347/2002 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για τη θέσπιση ειδικών απαιτήσεων πρόσβασης και συναφών όρων που εφαρμόζονται στην αλιεία αποθεμάτων βαθέων υδάτων [10], και την αλιεία χτενιών, καβουριών και καβουρομάνων, όπως ορίζεται στο παράρτημα. Για τον υπολογισμό της αλιευτικής προσπάθειας, η αλιευτική ικανότητα του σκάφους μετριέται ως εγκατεστημένη ισχύς εκπεφρασμένη σε κιλοβάτ (kW)·

9 — ΕΕ L 199, σ. 1, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 149/1999 του Συμβουλίου, της 19ης Ιανουαρίου 1999 (ΕΕ L 18, σ. 3).

10 — ΕΕ L 351, σ. 6.

β) κατανέμουν τα επίπεδα αλιευτικής προσπάθειας που προκύπτουν από την αξιολόγηση σύμφωνα με το στοιχείο α΄ σε κάθε ζώνη ICES ή διαίρεση CECAF, όσον αφορά κάθε τύπο αλιείας που αναφέρεται στο στοιχείο α΄.

έως 2002, όσον αφορά τη βενθική αλιεία, εξαιρουμένων εκείνων που καλύπτονται από τον κανονισμό [2347/2002], και την αλιεία χτενιών, καβουριών και καβουρομανών και κατανέμουν το αξιολογηθέν επίπεδο αλιευτικής προσπάθειας για καθέναν από αυτούς τους τύπους αλιείας».

[…]»

14. Εξάλλου, ο κανονισμός 1954/2003 θεσπίζει ένα ειδικό σύστημα διαχειρίσεως της αλιευτικής προσπάθειας για μια βιολογικώς ευαίσθητη ζώνη η οποία οριοθετείται στα ανοικτά των ιρλανδικών ακτών. Η έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού διευκρινίζει συναφώς ότι «[μ]ια ζώνη στα νότια και δυτικά της Ιρλανδίας έχει προσδιορισθεί ως ζώνη υψηλής συγκέντρωσης ιχθυδίων μπακαλιάρου. Η ζώνη αυτή υπόκειται σε ειδικούς περιορισμούς όσον αφορά τη χρήση βενθικών εργαλείων. Για τους ιδίους στόχους διατήρησης, θα πρέπει επίσης να υπόκειται σε ειδικές απαιτήσεις περιορισμού της προσπάθειας στο πλαίσιο του γενικού συστήματος που περιγράφεται ανωτέρω […]».

15. Το ειδικό σύστημα διαχειρίσεως της αλιευτικής προσπάθειας το οποίο εφαρμόζεται σ' αυτήν τη βιολογικώς ευαίσθητη ζώνη, η οποία οριοθετείται με ακρίβεια με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1954/2003, καθορίζεται στην παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, η οποία ορίζει ότι «τα κράτη μέλη αξιολογούν τα επίπεδα της αλιευτικής προσπάθειας αλιευτικών σκαφών μήκους, συνολικά, δέκα μέτρων ή [περισσότερο], ως ετήσιο μέσο όρο της περιόδου 1998

16. Τέλος, το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 1954/2003 προβλέπει ότι, βάσει των στοιχείων που τα κράτη μέλη κοινοποιούν στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αυτή «υποβάλλει στο Συμβούλιο […] πρόταση κανονισμού για τον καθορισμό των μέγιστων επιπέδων ετήσιας αλιευτικής προσπάθειας για κάθε κράτος μέλος και για κάθε ζώνη και τύπο αλιείας που καθορίζονται στα άρθρα 3 και 6».

17. Κατά το άρθρο 11, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, «[…] το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, αποφασίζει για το μέγιστο επίπεδο ετήσιας αλιευτικής προσπάθειας που αναφέρεται στην παράγραφο 1».

18. Βάσει της διατάξεως αυτής, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως εξέδωσε τον κανονισμό 1415/2004, που αποτελεί το αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής ακυρώσεως.

Β — *Ο κανονισμός 1415/2004*

19. Σύμφωνα με την τελευταία αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1415/2004, «[η] μέγιστη ετήσια αλιευτική προσπάθεια, η οποία καθορίζεται για τα σκάφη που φέρουν τη σημαία κράτους μέλους, ανά ομάδα ειδών, ζώνη και τύπο αλιείας, θα πρέπει να είναι ίση με τη συνολική αλιευτική προσπάθεια που ασκήθηκε κατά την πενταετή περίοδο από το 1998 έως το 2002 από τα εν λόγω σκάφη, διαιρούμενη δια του αριθμού πέντε».

20. Ο κανονισμός αυτός ορίζει τα εξής:

«*Άρθρο 1*

Αντικείμενο

Ο παρών κανονισμός καθορίζει τη μέγιστη ετήσια αλιευτική προσπάθεια για κάθε κράτος μέλος και για κάθε ζώνη και τύπο αλιείας που καθορίζονται στα άρθρα 3 και 6 του κανονισμού [1954/2003].

Άρθρο 2

Μέγιστα επίπεδα

1. Τα μέγιστα επίπεδα ετήσιας αλιευτικής προσπάθειας ανά ομάδα ειδών, ζώνη και τύπο αλιείας και ανά κράτος μέλος, για τις ζώνες που αναφέρονται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχεία α΄ και β΄, του κανονισμού [1954/2003], καθορίζονται στο παράρτημα Ι του παρόντος κανονισμού.

2. Τα μέγιστα επίπεδα ετήσιας αλιευτικής προσπάθειας ανά ομάδα ειδών, ζώνη και τύπο αλιείας και ανά κράτος μέλος, για τη ζώνη που αναφέρεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού [1954/2003], καθορίζονται στο παράρτημα ΙΙ του παρόντος κανονισμού..

Άρθρο 3

Διέλευση μέσω ζώνης

1. Κάθε κράτος μέλος εξασφαλίζει ότι η χρησιμοποίηση των κατανομών αλιευτικής προσπάθειας ανά ζώνη, όπως ορίζεται στα άρθρα 3 και 6 του κανονισμού [1954/2003], δεν θα οδηγήσει σε μεγαλύτερη διάρκεια χρόνου αλιείας συγκριτικά με τα επίπεδα αλιευτικής προσπάθειας που έχει ασκηθεί κατά την περίοδο αναφοράς.

2. Η αλιευτική προσπάθεια που έχει προέλθει από τη διέλευση σκάφους μέσω ζώνης οσάκις δεν έχει ασκηθεί αλιευτική προσπάθεια κατά την περίοδο αναφοράς, δεν χρησιμοποιείται για τη διενέργεια αλιευτικών δραστηριοτήτων στη ζώνη αυτή. Κάθε κράτος μέλος καταγράφει την εν λόγω αλιευτική προσπάθεια ξεχωριστά.

Άρθρο 4

Μεθοδολογία

Κάθε κράτος μέλος εξασφαλίζει ότι η μέθοδος που χρησιμοποιείται για την καταγραφή της αλιευτικής προσπάθειας είναι η ίδια με τη χρησιμοποιηθείσα κατά την αξιολόγηση των επιπέδων αλιευτικής προσπάθειας στο πλαίσιο των άρθρων 3 και 6 του κανονισμού [1954/2003].

Άρθρο 5

Συμμόρφωση με άλλα συστήματα περιορισμού της αλιευτικής προσπάθειας

Τα μέγιστα επίπεδα ετήσιας αλιευτικής προσπάθειας που καθορίζονται στα παραρτήματα I και II ισχύουν με την επιφύλαξη των περιορισμών αλιευτικής προσπάθειας που καθορίζονται στο πλαίσιο σχεδίων αποκατάστασης ή οποιουδήποτε άλλου μέτρου διαχείρισης βάσει του κοινοτικού δικαίου, υπό την προϋπόθεση ότι τηρείται το μέτρο που προβλέπει τη χαμηλότερη αλιευτική προσπάθεια.

Άρθρο 6

Έναρξη ισχύος

Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει την εικοστή ημέρα από τη δημοσίευσή του στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

Ο παρών κανονισμός είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος.»

II — Η προσφυγή

21. Με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο, το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί από το Δικαστήριο να ακυρώσει τα άρθρα 1 έως 6 του κανονισμού 1415/2004, επικαλούμενο, αφενός, παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας και υποστηρίζοντας, αφετέρου, ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε κατάχρηση εξουσίας θεσπίζοντας το άρθρο 6 του κανονισμού 1954/2003 και τον κανονισμό 1415/2004.

22. Με το υπόμνημα απαντήσεως που κατέθεσε τις 22 Ιουνίου 2006, το Βασίλειο της Ισπανίας προέβαλε στη συνέχεια ρητή ένσταση ελλείψεως νομιμότητας δυνάμει του άρθρου 241 ΕΚ κατά του κανονισμού 1954/2003. Ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι ο κανονισμός αυτός είναι παράνομος.

23. Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 9ης Μαρτίου 2005, επετράπη στην Επιτροπή να παρέμβει υπέρ του Συμβουλίου.

III — Εκτίμηση

24. Θα λάβω κατ' αρχάς θέση επί του παραδεκτού της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας την οποία προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας.

Α — *Επί του παραδεκτού της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας την οποία προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας*

25. Με το δικόγραφο της προσφυγής του, το Βασίλειο της Ισπανίας προβάλλει μια πρώτη αιτίαση αντλούμενη από παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας, όσον αφορά, αφενός, την περίοδο αναφοράς που χρησιμοποιείται για τον καθορισμό της μέγιστης ετήσιας αλιευτικής προσπάθειας και, αφετέρου, την οριοθέτηση των ευαίσθητων ζωνών.

26. Τα επιχειρήματα που εκθέτει το κράτος μέλος αυτό προς στήριξη της εν λόγω αιτιάσεως ταυτίζονται με τα αναπτυχθέντα στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Ισπανία κατά Συμβουλίου.

27. Το Βασίλειο της Ισπανίας επισημαίνει, με το σημείο 36 του δικογράφου της προσφυγής του, ότι θεωρεί ότι τα άρθρα 3, 4 και 6 του κανονισμού 1954/2003 αντιβαίνουν στην αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων και πρέπει να ακυρωθούν. Για τον λόγο αυτόν άσκησε προσφυγή ακυρώσεως στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Ισπανία κατά Συμβουλίου.

28. Στη συνέχεια, το Βασίλειο της Ισπανίας διευκρινίζει ότι βάλλει επίσης κατά του κανονισμού 1415/2004, κατά το μέτρο που αυτό θέτει σε εφαρμογή τα άρθρα 3 και 6 του κανονισμού 1954/2003.

29. Ομοίως, όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση που αντλείται από κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους του Συμβουλίου, το Βασίλειο της Ισπανίας επαναλαμβάνει, με το δικόγραφο της προσφυγής του, την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Ισπανία κατά Συμβουλίου. Θεωρεί ότι το Δικαστήριο έπρεπε να ακυρώσει τον κανονισμό 1415/2004, ο οποίος θέτει σε εφαρμογή το άρθρο 6 του κανονισμού 1954/2003, διότι το Συμβούλιο, θεσπίζοντας το άρθρο αυτό 6 και την εκτελεστική κανονιστική ρύθμιση, υπέπεσε σε κατάχρηση εξουσίας.

30. Με το υπόμνημα αντικρούσεως, το οποίο υπέβαλε μετά την έκδοση της προπαρατεθείσας αποφάσεως Ισπανία κατά Συμβουλίου, το Βασίλειο της Ισπανίας ισχυρίζεται ότι είναι αναγκαίο να προβληθεί ένσταση ελλείψεως νομιμότητας, δυνάμει του άρθρου 241 ΕΚ, κατά του κανονισμού 1954/2003. Εκθέτει πλείονες λόγους οι οποίοι κατ' αυτό δικαιολογούν τον παρεμπίπτοντα έλεγχο του αν ο κανονισμός 1954/2003 συμβιβάζεται προς το κοινοτικό δίκαιο.

31. Μεταξύ των λόγων αυτών, το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ιδίως ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας συνιστά ένα μέσο εκκαθαρίσεως, ενδεχομένως, διατάξεων οι οποίες, ενώ αντιβαίνουν στο κοινοτικό δίκαιο, συνιστούν τη βάση πράξεως η οποία αποτελεί το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως. Επισημαίνει επ' αυτού ότι υπάρχει άμεση νομική συνάφεια μεταξύ της εκτελεστικής πράξεως, δηλαδή του κανονισμού 1415/2004, και της βασικής πράξεως, δηλαδή του κανονισμού 1954/2003. Συγκεκριμένα, τα στοιχεία που περιέχονται στα παραρτήματα του κανονισμού 1415/2004 δεν θα μπορούσαν να καθορισθούν και να υπολογισθούν παρά μόνο βάσει των μέτρων και προϋποθέσεων των άρθρων 3 και 6 του κανονισμού 1954/2003.

32. Επιπλέον, το Βασίλειο της Ισπανίας θεωρεί ότι η υπό κρίση περίπτωση είναι διαφορετική από αυτή στην οποία η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προβάλλει ένα κράτος μέλος είναι απαράδεκτη λόγω παρελεύσεως της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως [11]. Συγκεκριμένα, το Βασίλειο της Ισπανίας συμμορφώθηκε προς την επιταγή αυτή με την προσφυγή που άσκησε κατά του βασικού κανονισμού στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Ισπανία κατά Συμβουλίου.

33. Τέλος, το κράτος μέλος αυτό επισημαίνει ότι με την απόφαση που εκδόθηκε επί της υποθέσεως εκείνης δεν εξετάσθηκαν επί της ουσίας οι προβληθείσες εκ μέρους του αιτιάσεις οι οποίες, κατά το κύριο μέρος τους μπορούν να προβληθούν ως προς τον εκτελεστικό κανονισμό και οι οποίες δικαιολογούν το ανεφάρμοστο εν προκειμένω του κανονισμού 1954/2003. Κατ' αυτό, η απουσία αποφάσεως επί της ουσίας και η ύπαρξη άμεσης νομικής συνάφειας μεταξύ των δύο σχετικών με την υπό κρίση υπόθεση κανονισμών υποχρεώνουν το Δικαστήριο να αποφανθεί, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, επί του ζητήματος του ανεφάρμοστου του κανονισμού 1954/2003. Σε αντίθετη περίπτωση, το Βασίλειο της Ισπανίας φρονεί ότι η απόφαση του Δικαστηρίου θα στερούνταν πρακτικής αποτελεσματικότητας.

34. Με το υπόμνημα αντικρούσεως, το Συμβούλιο επισημαίνει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας δεν ισχυρίζεται ότι ο κανονισμός 1415/2004 δεν είναι σύμφωνος με τον κανονισμό 1954/2003, αλλά ότι το κράτος μέλος αυτό θεωρεί, αντιθέτως, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι παράνομος διότι ακολούθησε τα κριτήρια των άρθρων 3 και 6 του κανονισμού 1954/2003. Το Συμβούλιο διαπιστώνει, επιπλέον, ότι, στο πλαίσιο της υποθέσεως στην οποία εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Ισπανία κατά Συμβουλίου, το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε από το Δικαστήριο να ακυρώσει τα άρθρα 3 και 6 του τελευταίου αυτού κανονισμού για τους ίδιους λόγους που προβάλλονται εν προκειμένω, δηλαδή λόγω παραβιάσεως της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων και λόγω καταχρήσεως εξουσίας. Στη συνέχεια, εκθέτει την άποψή του επί της ουσίας.

35. Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι η υπό κρίση προσφυγή, στρεφόμενη κατά του κανονισμού 1415/2004, έχει ασκηθεί στο πλαίσιο χωριστής και αυτοτελούς διαδικασίας σε σχέση

11 — Το Βασίλειο της Ισπανίας παραθέτει, συναφώς, την απόφαση της 29ης Ιουνίου 1995, C-135/93, Ισπανία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. I-1651, σκέψη 17).

με την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Ισπανία κατά Συμβουλίου, μολονότι οι δύο προσφυγές ήσαν προδήλως αλληλένδετες. Επισημαίνει ότι η τήρηση της μέγιστης ετήσιας αλιευτικής προσπάθειας για κάθε κράτος μέλος, καθορισθείσας με τον κανονισμό 1415/2004, αποτελεί συμπληρωματική αλλά αυτοτελή υποχρέωση σε σχέση με τις υποχρεώσεις των άρθρων 3, 4 και 6 έως 8 του κανονισμού 1954/2003.

36. Το Συμβούλιο θεωρεί ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προβάλλεται στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως είναι εκπρόθεσμη και, συνεπώς, απαράδεκτη. Συγκεκριμένα, θεωρεί ότι, υπό το πρίσμα του άρθρου 42, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου [12], η απόρριψη της προσφυγής που άσκησε το Βασίλειο της Ισπανίας στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Ισπανία κατά Συμβουλίου δεν μπορεί να θεωρηθεί νέο πραγματικό περιστατικό.

37. Συναφώς, το Συμβούλιο επισημαίνει μεταξύ άλλων ότι οι πράξεις των κοινοτικών οργάνων απολαύουν τεκμηρίου εγκυρότητας, οπότε η απόφαση του Δικαστηρίου που επιβεβαιώνει το κύρος μιας πράξεως δεν μεταβάλλει τη νομική κατάσταση στην οποία βρισκόταν ο προσφεύγων και δεν μπορεί, κατά συνέπεια, να αποτελέσει στοιχείο που καθιστά δυνατή την προβολή νέου ισχυρισμού.

38. Εν πάση περιπτώσει, το Συμβούλιο θεωρεί ότι το Βασίλειο της Ισπανίας δεν μπορεί να αμφισβητήσει το κύρος του κανονισμού 1954/2003 αφότου έχει παρέλθει η προθεσμία του άρθρου 230, τελευταίο εδάφιο, ΕΚ. Συγκεκριμένα, θεωρεί ότι, αν επιτρεπόταν σε κράτος μέλος να προσβάλλει μια κοινοτική πράξη μέσω της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας κάθε φορά που ένα κοινοτικό όργανο εκδίδει πράξη εκτελεστική της εν λόγω κοινοτικής πράξεως, τούτο θα καθιστούσε δυνατή την επ' αόριστον αμφισβήτηση του κύρους των κοινοτικών πράξεων που παράγουν έννομα αποτελέσματα, πράγμα το οποίο, κατ' αυτό, θα αντέβαινε στον σκοπό των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής που είναι η εγγύηση της ασφαλείας δικαίου.

39. Το Συμβούλιο αναφέρεται, συναφώς, στη νομολογία του Δικαστηρίου από την οποία προκύπτει ότι ο αποδέκτης αποφάσεως εκδοθείσας από τα κοινοτικά όργανα η οποία δεν προσβλήθηκε εντός της προθεσμίας του άρθρου 230, τελευταίο εδάφιο, ΕΚ δεν μπορεί να επικαλεσθεί την παρανομία της, διότι η απόφαση αυτή έχει καταστεί απρόσβλητη έναντι αυτού [13].

40. Θεωρεί ότι η νομολογία αυτή πρέπει να έχει εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση, μολονότι η υπόθεση αυτή διαφέρει ως προς δύο πτυχές, δηλαδή, αφενός, ως προς το ότι Βασίλειο της Ισπανίας έχει προσβάλει την πράξη το κύρος της οποίας αμφισβητεί

12 — Κατά τη διάταξη αυτή, «[κ]ατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία».

13 — Το Συμβούλιο παραθέτει τις αποφάσεις της 15ης Νοεμβρίου 1983, 52/83, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 1983, σ. 3707, σκέψη 10), της 9ης Μαρτίου 1994, C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf (Συλλογή 1994, σ. I-833, σκέψη 13), και της 15ης Φεβρουαρίου 2001, C-239/99, Nachi Europe (Συλλογή 2001, σ. I-1197, σκέψη 29).

σήμερα, αλλά η προσφυγή του απορρίφθηκε, και, αφετέρου, ως προς το ότι η βαλλόμενη στην παρούσα δίκη πράξη είναι κανονισμός.

41. Η Επιτροπή υπογραμμίζει κατ' αρχάς ότι η σχέση μεταξύ των κανονισμών 1954/2003 και 1415/2004 είναι τόσο στενή ώστε η υπό κρίση προσφυγή αποτελεί απλώς επανάληψη, σχεδόν κατά λέξη, της προσφυγής επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Ισπανία κατά Συμβουλίου. Κατά την Επιτροπή, η υπό κρίση προσφυγή δεν στρέφεται πραγματικά κατά του κανονισμού 1415/2004, αλλά κατά των άρθρων 3, 4 και 6 του κανονισμού 1954/2003. Κανένας από τους ισχυρισμούς της υπό κρίση προσφυγής δεν αναφέρει ειδικώς ή ευθέως τον κανονισμό 1415/2004. Για τον λόγο αυτόν η Επιτροπή θεωρεί ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, ζητώντας τη συνέχιση της παρούσας διαδικασίας, προσπαθεί να διαφύγει τα αποτελέσματα της αποφάσεως που απέρριψε την προσφυγή του στην προπαρατεθείσα υπόθεση Ισπανία κατά Συμβουλίου.

42. Επιπλέον, κατ' αυτήν, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας, προβληθείσα σιωπηρώς ή εμμέσως, δεν προβλήθηκε ορθώς, διότι, αφενός, η ένσταση αυτή εξαρτάται από την προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, οπότε το Βασίλειο της Ισπανίας δεν μπορεί να προβάλει το παράνομο μιας πράξεως κατά της οποίας είχε τη δυνατότητα να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως [14]. Αφετέρου, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας δεν αποτελεί ζήτημα δημόσιας τάξεως και, συνεπώς, έπρεπε να έχει προβληθεί ρητώς με το δικόγραφο της προσφυγής [15].

43. Κατά την Επιτροπή, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προβάλλεται με το υπόμνημα απαντήσεως πρέπει να θεωρείται εκπρόθεσμη. Επιπλέον, προϋποθέτει την προβολή νέου ισχυρισμού, καθώς και την τροποποίηση της αρχικής αιτήσεως, πράγμα το οποίο δεν επιτρέπεται κατά το άρθρο 42, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

44. Για τους λόγους αυτούς, η Επιτροπή θεωρεί ότι η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να είναι ανάγκη να εξετασθεί η ουσία της υποθέσεως.

45. Με το υπόμνημα απαντήσεως στο υπόμνημα παρεμβάσεως της Επιτροπής, το Βασίλειο της Ισπανίας διευκρινίζει ότι, κατ' αυτό, η προπαρατεθείσα απόφαση Ισπανία κατά Συμβουλίου συνιστά νέο πραγματικό και νομικό στοιχείο που ανέκυψε κατά τη διαδικασία και που καθιστά δυνατή την προβολή νέου ισχυρισμού σύμφωνα με το άρθρο 42, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Τέλος, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας δεν παραβιάζει την αρχή της ασφαλείας δικαίου ούτε την αρχή του δεδικασμένου.

14 — Συναφώς, η Επιτροπή παραθέτει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Σεπτεμβρίου 1995, Τ-244/93 και Τ-486/93, TWD κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-2265, σκέψη 103).

15 — Επ' αυτού, η Επιτροπή αναφέρει την απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1959, 14/59, Société des fonderies de Pont-à-Mousson κατά Ανωτάτης Αρχής (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 351).

46. Δεν συμμερίζομαι την άποψη που υποστηρίζουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, κατά το μέτρο που θεωρούν απαράδεκτη μια ένσταση ελλείψεως νομιμότητας όπως η προβληθείσα από το Βασίλειο της Ισπανίας στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής.

47. Προς στήριξη της απόψεώς τους, το Συμβούλιο και η Επιτροπή προβάλλουν ισχυρισμούς σε δύο επίπεδα: αφενός, υποστηρίζουν την κατ' αρχήν άποψη που συνίσταται κατ' ουσία στο ότι ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να προβάλει ένσταση ελλείψεως νομιμότητας κατά κοινοτικής πράξεως την οποία είχε προηγουμένως τη δυνατότητα να προσβάλει, ακόμη και αν πρόκειται περί κανονισμού. Αφετέρου, φρονούν ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας προβλήθηκε, στην κύρια υπόθεση, εκπροθέσμως.

48. Αντιθέτως, θεωρώ ότι η διατύπωση του άρθρου 241 ΕΚ επιτρέπει, γενικότατα, στα κράτη μέλη να επικαλούνται το ανεφάρμοστο κανονισμού, περιλαμβανομένης, κατά τη γνώμη μου, της περιπτώσεως κατά την οποία έχουν ήδη ασκήσει προσφυγή περί μερικής ακυρώσεως ενός τέτοιου κανονισμού, αλλά αυτή έχει κηρυχθεί απαράδεκτη.

49. Εξάλλου, θεωρώ ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας την οποία προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας δεν μπορεί να θεωρηθεί εκπρόθεσμη, κατά το μέτρο που προβλήθηκε εμμέσως με το δικόγραφο που κατέθεσε το Βασίλειο της Ισπανίας.

1. Επί της δυνατότητας ενός προνομιούχου προσφεύγοντος να προβάλει ένσταση ελλείψεως νομιμότητας κατά κανονισμού

50. Υπενθυμίζεται κατ' αρχάς ότι, κατά το άρθρο 241 ΕΚ, «[π]αρά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, κάθε διάδικος μπορεί, επ' ευκαιρία διαφοράς που θέτει υπό αμφισβήτηση την ισχύ κανονισμού που έχει εκδοθεί από κοινού από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο ή την ισχύ κανονισμού του Συμβουλίου, της Επιτροπής ή της [Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας], να επικαλείται το ανεφάρμοστο του κανονισμού αυτού, ενώπιον του Δικαστηρίου, για έναν από του λόγους που προβλέπονται στο άρθρο 230, δεύτερο εδάφιο».

51. Το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως εξετάσει το ζήτημα του παραδεκτού ενστάσεων ελλείψεως νομιμότητας που προβάλλουν συνήθεις ή προνομιούχοι προσφεύγοντες δυνάμει του άρθρου 241 ΕΚ. Εντεύθεν έχει προκύψει μια σύνθετη νομολογία, οι γενικές γραμμές της οποίας είναι οι εξής.

52. Με την απόφαση της 6ης Μαρτίου 1979, 92/78, Simmenthal κατά Επιτροπής[16], το Δικαστήριο επισήμανε ότι «το άρθρο [241 ΕΚ] εκφράζει γενική αρχή διασφαλίζουσα

16 — Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 407.

σε κάθε μέρος το δικαίωμα να αμφισβητήσει, για να επιτύχει την ακύρωση αποφάσεως που το αφορά άμεσα και ατομικά, το κύρος προγενεστέρων πράξεων κοινοτικού οργάνου, που αποτελούν τη νομική βάση της προσβαλλομένης απόφασης, αν το εν λόγω μέρος δεν διέθετε το δικαίωμα να ασκήσει, δυνάμει του άρθρου [230 ΕΚ], απ' ευθείας προσφυγή κατά των εν λόγω πράξεων, των οποίων υφίσταται έτσι τις συνέπειες, χωρίς να του έχει παρασχεθεί η δυνατότητα να ζητήσει την ακύρωση» [17].

53. Η απόφαση αυτή εισήγαγε, στις σχέσεις μεταξύ της προσφυγής ακυρώσεως και της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας, μια λογική αντισταθμίσεως των ενδίκων βοηθημάτων [18]. Εξαρτώντας το παραδεκτό της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας από μια προϋπόθεση σχετική με την απουσία εναλλακτικού ενδίκου βοηθήματος, το Δικαστήριο της απένειμε επικουρικό χαρακτήρα [19].

54. Έτσι, εξαρτώντας το παραδεκτό της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας από την έλλειψη άμεσης προσβάσεως στα κοινοτικά δικαστήρια, ο κοινοτικός δικαστής σκοπεί να αποφύγει τη διά αυτού του νομίμου μέσου παροχή μιας δεύτερης ευκαιρίας στον αμελή προσφεύγοντα. Εντεύθεν συνάγεται μια αρχή περί ενότητας της ένδικης προστασίας, δυνάμει της οποίας ο ιδιώτης πρέπει, κατά κανόνα, να διαθέτει μία μόνο δυνατότητα προσφυγής στον κοινοτικό δικαστή [20].

55. Στο πλαίσιο της λογικής αυτής, ο αποκλεισμός της παρεμπίπτουσας προσβολής αποτελεί την κύρωση για την αμελή συμπεριφορά του προσφεύγοντος ο οποίος παρέλειψε να χρησιμοποιήσει τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως για να προσβάλει μια απόφαση, ενώ είχε βεβαίως δυνατότητα να το πράξει [21].

56. Έτσι, όπως και οι συνήθεις προσφεύγοντες, οι προνομιούχοι προσφεύγοντες δεν μπορούν, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως κατ' αποφάσεως, να επικαλούνται, με την υποβολή ενστάσεως, το παράνομο προγενέστερης πράξεως της ιδίας φύσεως, την ακύρωση της οποίας θα μπορούσαν να είχαν ζητήσει ευθέως. Κατά το Δικαστήριο, αν γινόταν δεκτή η αντίθετη λύση, θα τους παρεχόταν η δυνατότητα να καταστρατηγούν την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ [22]. Η αρχή αυτή του απρόσβλητου των αποφάσεων που δεν προσβλήθηκαν εμπροθέσμως υποχωρεί μόνο σε περίπτωση που η πράξη της οποίας το παράνομο προβάλλεται πάσχει ιδιαίτερα σοβαρές και προφανείς πλημμέλειες, σε σημείο που να μπορεί να χαρακτηριστεί ανυπόστατη [23].

17 — Σκέψη 39.

18 — Σύμφωνα με την έκφραση που χρησιμοποίησε ο Coutron, L., *La contestation incidente des actes de l'Union européenne*, διατριβή που υποστηρίχθηκε στις 10 Δεκεμβρίου 2005 στο Πανεπιστήμιο Montpellier I.

19 — Βλ. Molinier, J., «Exception d'illégalité», *Jurisclasseur Europe*, 2007, τόμος 350, σ. 7, σημείο 22.

20 — Βλ. Coutron, L., όπ.π., σ. 113 και 383.

21 — Ο αποκλεισμός αυτός αντιτάχθηκε πρώτα στον αμελή προσφεύγοντα στο πλαίσιο προδικαστικής παραπομπής προς εκτίμηση του κύρους (προπαρατεθείσα απόφαση TWD Textilwerke Deggendorf, σκέψεις 23 έως 25). Το επόμενο έτος, το Πρωτοδικείο μετέφερε τη συλλογιστική αυτή στο πλαίσιο της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας (προπαρατεθείσα απόφαση TWD κατά Επιτροπής, σκέψη 103).

22 — Βλ., μεταξύ άλλων, Ισπανία κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα (σκέψη 17).

23 — Απόφαση της 30ής Ιουνίου 1988, 226/87, Επιτροπή κατά Ελλάδας (Συλλογή 1988, σ. 3611, σκέψη 16). Βλ., επίσης, επ' αυτού, απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1969, 6/69 και 11/69, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 193, σκέψεις 11 έως 13).

57. Ισχύει η συλλογιστική αυτή, η οποία βασίζεται στην αντιστάθμιση των ενδίκων βοηθημάτων, εφόσον προβάλλεται ένσταση ελλείψεως νομιμότητας κατά κανονισμού;

58. Μπορεί να δοθεί καταφατική απόφαση οσάκις αυτή η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας προβάλλεται από ένα συνήθη προσφεύγοντα. Πράγματι, στην περίπτωση αυτή, η δυνατότητα παρεμπίπτουσας προσβολής αντισταθμίζει την περιορισμένη πρόσβαση των μη προνομιούχων προσφευγόντων στην προσφυγή ακυρώσεως κατά κανονιστικών πράξεων. Ενώπιον πράξεως η οποία έχει πράγματι γενική ισχύ, της οποίας την ακύρωση δεν μπορούν, κατ' αρχήν, να ζητήσουν ευθέως, δεν μπορεί να προσαφθεί στους συνήθεις προσφεύγοντες έλλειψη επιμελείας και, συνεπώς, αυτοί έχουν δικαίωμα παρεμπίπτουσας προσβολής [24].

59. Η συλλογιστική αυτή μου φαίνεται συνεπής από πλευράς συστηματοποιήσεως των ενδίκων βοηθημάτων του κοινοτικού δικαίου και σύμφωνη με το γράμμα του άρθρου 241 ΕΚ, το οποίο επιτρέπει σε κάθε διάδικο να επικαλείται παρεμπιπτόντως το ανεφάρμοστο κανονισμού. Επιβεβαιώνοντας έτσι τη δυνατότητα παρεμπίπτουσας προσβολής μιας πράξεως γενικού περιεχομένου από ένα συνήθη προσφεύγοντα, η νομολογία του Δικαστηρίου επιτυγχάνει να συμφιλιώσει τη λογική της αντισταθμίσεως των ενδίκων βοηθημάτων με το γράμμα του άρθρου 241 ΕΚ.

60. Αντιθέτως, άπαξ η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας προβάλλεται από προνομιούχο προσφεύγοντα κατά κανονισμού, η συλλογιστική που βασίζεται στην αντιστάθμιση των ενδίκων βοηθημάτων χάνει τη λυσιτέλειά της, κατά το μέτρο που αντιβαίνει στο γράμμα του άρθρου 241 ΕΚ.

61. Πράγματι, δεδομένου ότι τα κράτη μέλη και τα κοινοτικά όργανα έχουν σχεδόν απεριόριστη πρόσβαση στην προσφυγή ακυρώσεως, η συλλογιστική αυτή, η οποία εξαρτά το παραδεκτό μιας ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας από την αδυναμία άμεσης προσβάσεως στα κοινοτικά δικαστήρια, θα κατέληγε αναπόφευκτα στο να στερεί από τους προνομιούχους προσφεύγοντες κάθε δικαίωμα παρεμπίπτουσας προσβολής [25]. Αυτό θα αντέβαινε προδήλως στο γράμμα του άρθρου 241 ΕΚ το οποίο, υπενθυμίζω, παρέχει σε κάθε διάδικο, παρά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ, το δικαίωμα να επικαλείται ενώπιον του Δικαστηρίου το ανεφάρμοστο κανονισμού [26].

62. Οφείλεται βέβαια στον ανυπέρβλητο χαρακτήρα του γράμματος αυτής της διατάξεως [27] το ότι το Δικαστήριο, ωθούμενο

24 — Βλ., επ' αυτού, απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1996, C-241/95, Accrington Beef κ.λπ. (Συλλογή 1996, σ. I-6699, σκέψεις 15 και 16).

25 — Βλ. Coutron, L., όπ.π., σ. 393.

26 — Βλ., επ' αυτού, τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Sir Gordon Slynn στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 1987, 181/85, Γαλλία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1987, σ. 689). Κατ' αυτόν, «παρά την "προνομιούχα" θέση των κρατών μελών [από πλευράς] άρθρου [230 ΕΚ], [...] η φράση "κάθε διάδικος" του άρθρου [241 ΕΚ] σημαίνει κάθε διάδικος και όχι "κάθε διάδικος εκτός των κρατών μελών"» (σ. 703).

27 — Για να επαναλάβω την έκφραση που χρησιμοποίησε ο γενικός εισαγγελίας G. F. Mancini στη σελίδα 5343 των προτάσεών του στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, 204/86, Ελλάδα κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 5323).

από πλείονες γενικούς εισαγγελείς του [28], δέχθηκε προοδευτικά ότι ένας προνομιούχος προσφεύγων μπορεί να προβάλει, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, ένσταση ελλείψεως νομιμότητας κατά κανονισμού [29].

63. Συνεπώς, είναι αλυσιτελής ο ισχυρισμός του Συμβουλίου και της Επιτροπής ότι η προβληθείσα από το Βασίλειο της Ισπανίας ένσταση ελλείψεως νομιμότητας κατά του κανονισμού 1954/2003 είναι απαράδεκτη, κατά το μέτρο που το κράτος μέλος αυτό είχε τη δυνατότητα να ασκήσει ευθέως προσφυγή ακυρώσεως κατά του κανονισμού αυτού.

64. Κατά τη γνώμη μου, η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει κατά μείζονα λόγο να απορριφθεί εφόσον ένας προνομιούχος προσφεύγων έχει εξαντλήσει το δικαίωμά του ασκήσεως προσφυγής, αλλά η προσφυγή του έχει απορριφθεί λόγω απαραδέκτου του αιτήματός του περί μερικής ακυρώσεως.

65. Πράγματι, εφόσον το γράμμα του άρθρου 241 ΕΚ δεν επιτρέπει όπως η έλλειψη επιμέλειας ενός προνομιούχου προσφεύγοντος, ο οποίος δεν άσκησε εμπροθέσμως προσφυγή ακυρώσεως κατά κανονισμού, του αντιτάσσεται προκειμένου να κηρυχθεί απαράδεκτη η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας την οποία προέβαλε κατά της πράξεως αυτής, η ίδια λύση επιβάλλεται, κατά τη γνώμη μου, κατά μείζονα λόγο, εφόσον ένα κράτος μέλος έχει πράγματι ασκήσει εμπροθέσμως προσφυγή ακυρώσεως, αλλά η προσφυγή του απορρίφθηκε λόγω απαραδέκτου του αιτήματός του περί μερικής ακυρώσεως.

66. Εν κατακλείδι, δεν θεωρώ συνεπές, υπό το πρίσμα της νομολογίας του Δικαστηρίου επί του παραδεκτού της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας, να επιβάλλεται αυστηρότερη κύρωση, δηλαδή ο αποκλεισμός, στον προνομιούχο προσφεύγοντα ο οποίος επέδειξε επιμέλεια που μπορεί να χαρακτηρισθεί ανεπαρκής, όπως, στην παρούσα διαδικασία, στην περίπτωση του Βασιλείου της Ισπανίας, σε σχέση με τον προσφεύγοντα του οποίου η συμπεριφορά μπορεί γίνει αντιληπτή ως έλλειψη επιμελείας.

67. Από τα στοιχεία αυτά συνάγω ότι το γράμμα του άρθρου 241 ΕΚ επιτρέπει, γενικότατα, σε κράτος μέλος να επικαλεσθεί το ανεφάρμοστο κανονισμού, κατά τη γνώμη μου ακόμη και όταν έχει ήδη ασκήσει προσφυγή περί μερικής ακυρώσεως του κανονισμού αυτού, αλλά η προσφυγή αυτή έχει κηρυχθεί απαράδεκτη.

28 — Βλ., μεταξύ άλλων, σ. 447 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα K. Roemer στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 13ης Ιουλίου 1966, 32/65, Ιταλία κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 429), σ. 703 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα Sir Gordon Slynn στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Γαλλία κατά Επιτροπής, σ. 5343 έως 5345 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα G. F. Mancini στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Ελλάδα κατά Συμβουλίου. Βλ., επίσης, στην ίδια λογική, σημεία 36 έως 54 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα P. Mengozzi, που αναπτύχθηκαν στις 19 Σεπτεμβρίου 2007 στην υπόθεση C-91/05, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, που εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου.

29 — Πλείονες αποφάσεις αναγνωρίζουν εμμέσως μόνον το δικαίωμα των προνομιούχων προσφευγόντων να προσβάλλουν παρεμπιπτόντως έναν κανονισμό στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Ιταλία κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Γαλλία κατά Επιτροπής και Ελλάδα κατά Συμβουλίου). Πιο πρόσφατα, το Δικαστήριο δέχθηκε πιο απερίφραστα ότι ένας προνομιούχος προσφεύγων μπορεί να προσβάλει παρεμπιπτόντως έναν κανονισμό [βλ., ιδίως, αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 2003, C-11/00, Επιτροπή κατά ΕΚΤ (Συλλογή 2000, σ. I-7147, σκέψεις 74 έως 78), και της 14ης Απριλίου 2005, C-110/03, Βέλγιο κατά Επιτροπής (Συλλογή 2005, σ. I-2801, σκέψεις 76 έως 81)].

2. Επί του αν η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας είναι εκπρόθεσμη

68. Επί του ζητήματος αυτού, επισημαίνεται κατ' αρχάς ότι, σύμφωνα με μια από τις προϋποθέσεις του παραδεκτού της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας, η παρεμπίπτουσα προσβολή μιας πράξεως από τον προσφεύγοντα πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και αιτιολογημένο [30].

69. Έτσι, μια ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που δεν συνοδεύεται από συνοπτική παράθεση του σχετικού ισχυρισμού και δεν είναι αιτιολογημένη πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη [31].

70. Είναι συνεπώς αναγκαίο να γίνεται μνεία των «ουσιωδών στοιχείων της νομικής επιχειρηματολογίας» στο δικόγραφο της προσφυγής, πράγμα που καθιστά δυνατή την ενδεχόμενη ανάπτυξή τους με το δικόγραφο απαντήσεως [32].

71. Εξάλλου, η απαγόρευση της προβολής νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης εμποδίζει τον προσφεύγοντα να προβάλει για πρώτη φορά ένσταση ελλείψεως νομιμότητας στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως [33], εκτός αν ανέκυψαν πραγματικά και νομικά στοιχεία κατά τη διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 42, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου [34].

72. Επιπλέον, επισημαίνεται ότι, κατά το Δικαστήριο, μολονότι η διάταξη αυτή επιτρέπει στον προσφεύγοντα, κατ' εξαίρεση, να προβάλει νέους ισχυρισμούς προς στήριξη των αιτημάτων που υπέβαλε με το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης, ουδόλως προβλέπει τη δυνατότητα του προσφεύγοντος να υποβάλει νέα αιτήματα [35].

73. Υπό το πρίσμα των επιταγών αυτών, ο κοινοτικός δικαστής έχει ήδη δεχθεί ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας μπορεί να προβληθεί εμμέσως.

74. Υπογραμμίζεται ότι η αναγνώριση αυτή ουδόλως θίγει την υποχρέωση αιτιολογήσεως της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας,

30 — Βλ., συναφώς, Coutron, L., όπ.π., σ. 102 έως 104.

31 — Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Οκτωβρίου 2001, Τ-333/99, Χ κατά ΕΚΤ (Συλλογή 2001, σ. ΙΙ-3021, σκέψεις 115 έως 117), και της 15ης Ιουνίου 2005, Τ-349/03, Corsica Ferries France κατά Επιτροπής (Συλλογή 2005, σ. ΙΙ-2197, σκέψεις 179 και 180). Βλ., επίσης, απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 19ης Οκτωβρίου 2006, F-59/05, De Smedt κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 2006, σ. I-A-1-109 και I-A-1-409, σκέψη 77).

32 — Προπαρατεθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου Χ κατά ΕΚΤ (σκέψεις 115 επ.).

33 — Έτσι, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το πλαίσιο της διαφοράς καθορίζεται με το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης και ότι είναι απαράδεκτη η προβολή ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως [απόφαση της 11ης Ιουλίου 1985, 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 και 10/84, Salerno κ.λπ. κατά Επιτροπής και Συμβουλίου (Συλλογή 1985, σ. 2523, σκέψη 37)]. Βλ., επίσης, απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Σεπτεμβρίου 2005, Τ-134/03 και Τ-135/03, Common Market Fertilizers κατά Επιτροπής (Συλλογή 2005, σ. ΙΙ-3923, σκέψη 51), επιβεβαιωθείσα με την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Σεπτεμβρίου 2007, C-443/05 P, Common Market Fertilizers κατά Επιτροπής (Συλλογή 2007, σ. I-7209, σκέψεις 106 έως 110).

34 — Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 29ης Ιουνίου 1994, C-135/92, Fiskano κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-2885, σκέψεις 31 έως 33).

35 — Απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 1979, 125/78, GEMA κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1979/ΙΙ, σ. 537, σκέψη 26).

εφόσον θεωρείται ότι ο ισχυρισμός αυτός προέκυπτε σαφώς από την αναπτυχθείσα στο δικόγραφο της προσφυγής επιχειρηματολογία, ακόμη και αν ο προσφεύγων δεν επισήμανε ρητώς ότι προέβαλε ένσταση ελλείψεως νομιμότητας δυνάμει του άρθρου 241 ΕΚ [36].

75. Εν κατακλείδι, ο κοινοτικός δικαστής μπορεί να δεχθεί την έμμεσα προβαλλόμενη ένσταση ελλείψεως νομιμότητας μόνον αν η νομική επιχειρηματολογία στην οποία αυτή βασίζεται περιέχεται κατά τρόπο σαφή και ακριβή στο δικόγραφο της προσφυγής, οπότε προκύπτει με βεβαιότητα ότι υποβάλλεται στην κρίση του δικαστή αυτού ένσταση ελλείψεως νομιμότητας δυνάμει του άρθρου 241 ΕΚ [37]. Συγκεκριμένα, εφόσον πληρούται η προϋπόθεση αυτή, ο καθού είναι σε θέση να προβάλει την άμυνά του ως προς αυτή την παρεμπίπτουσα προσβολή [38].

76. Αν οι επιταγές αυτές εφαρμοσθούν στην υπό κρίση υπόθεση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως αναγνωρίζουν κατ' ουσίαν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, οι δύο αιτιάσεις που προβάλλει το Βασίλειο της Ισπανίας με το δικόγραφο της προσφυγής του, καθώς και τα επιχειρήματα στα οποία βασίζονται, σκοπούν, σε πρώτο στάδιο, στη με ακρίβεια αμφισβήτηση της νομιμότητας των άρθρων 3, 4 και 6 του κανονισμού 1954/2003 στη συνέχεια δε, σε δεύτερο στάδιο, στην υποβολή αιτήματος ακυρώσεως του κανονισμού 1415/2004, *κατά το μέτρο που θέτει σε εφαρμογή τα άρθρα 3 και 6 του πρώτου κανονισμού*.

77. Συνεπώς, κατά τη γνώμη μου, η παρεμπίπτουσα προσβολή των άρθρων 3 και 6 του κανονισμού 1954/2003, τα οποία θέτει σε εφαρμογή ο κανονισμός 1415/2004, περιέχεται πράγματι στο δικόγραφο προσφυγής που κατέθεσε το Βασίλειο της Ισπανίας, το οποίο περιέχει σαφή και ακριβή νομική επιχειρηματολογία συναφώς.

78. Εξάλλου, επιβάλλεται να σημειωθεί ότι από το υπόμνημα αντικρούσεως του Συμβουλίου προκύπτει ότι αυτό πράγματι κατανόησε το ουσιώδες μέρος της επιχειρηματολογίας που ανέπτυξε το Βασίλειο της Ισπανίας με το δικόγραφο της προσφυγής του, συνιστάμενης στην αμφισβήτηση της νομιμότητας των άρθρων 3 και 6 του κανονισμού 1954/2003 [39]. Συνεπώς, η εμμέσως προβληθείσα ένσταση ελλείψεως νομιμότητας είχε βέβαιο χαρακτήρα για αμφοτέρους τους διαδίκους.

79. Επομένως, ακόμη και αν το Βασίλειο της Ισπανίας δεν επισήμανε ρητώς, στο στάδιο

36 — Απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουνίου 1996, Τ-262/94, Baiwir κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ. Υπ. 1996, σ. I-A-257 και II-739, σκέψη 37). Κατά το Πρωτοδικείο, «η νομολογία επιτρέπει να θεωρηθεί ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας μπορεί να προβληθεί εμμέσως, κατά το μέτρο που προκύπτει σχετικώς σαφώς από το δικόγραφο της προσφυγής ότι ο προσφεύγων πράγματι διατυπώνει την αιτίαση αυτή».

37 — Βλ., επ' αυτού, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 20ής Σεπτεμβρίου 2001, Τ-171/00, Spruyt κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 2001, σ. I-A-187 και II-855, σκέψη 53), και της 26ης Φεβρουαρίου 2003, Τ-59/01, Nardone κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 2001, σ. I-A-55 και II-323, σκέψη 27). Βλ., επίσης, Coutron, L., όπ.π., σ. 103. Για ένα άλλο παράδειγμα έμμεσης ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας, βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Οκτωβρίου 2006, Τ-173/04, Carius κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 2006, σκέψεις 44 έως 60).

38 — Έτσι, με την προπαρατεθείσα απόφασή του Spruyt κατά Επιτροπής, το Πρωτοδικείο έλεγξε αν η Επιτροπή είχε πράγματι τη δυνατότητα να προβάλει την άποψή της ως προς την εμμέσως προβληθείσα ένσταση ελλείψεως νομιμότητας κατά τη διάρκεια της έγγραφης διαδικασίας (σκέψεις 54 έως 61).

39 — Βλ. σημείο 34 των παρουσών προτάσεων.

της προσφυγής, ότι προέβαλλε, βάσει του άρθρου 241 ΕΚ, ισχυρισμό περί του παρανόμου των άρθρων 3 και 6 του κανονισμού 1954/2003, η ένσταση αυτή ελλείψεως νομιμότητας μπορεί να θεωρηθεί ότι περιέχεται εμμέσως στο δικόγραφο αυτό.

80. Κατά τη γνώμη μου, το γεγονός αυτό εμποδίζει να θεωρηθεί εκπρόθεσμη η εν λόγω ένσταση ελλείψεως νομιμότητας και να κηρυχθεί απαράδεκτη για τον λόγο αυτόν.

81. Εξάλλου, το γεγονός ότι πρόκειται στην περίπτωση αυτή περί έμμεσης μερικής προσβολής του κανονισμού 1954/2003 δεν μου φαίνεται ότι συνιστά εμπόδιο για το παραδεκτό της.

82. Λαμβανομένης υπόψη της επιταγής περί υπάρξεως άμεσου νομικού δεσμού μεταξύ της κυρίως και της παρεμπιπτόντως προσβαλλομένης πράξεως, δεν είναι δυνατόν, κατά την άποψή μου, να προσαφθεί στον προσφεύγοντα ότι αποδεικνύει την ύπαρξη τέτοιου δεσμού στρέφοντας κυρίως τις αιτιάσεις του, προς στήριξη ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας, κατά των διατάξεων μιας βασικής ρυθμίσεως που είναι ακριβώς οι εφαρμοζόμενες με την εκτελεστική ρύθμιση.

83. Προσθέτω ότι ο κύριος λόγος στον οποίο στηρίζεται η νομολογία κατά την οποία η μερική ακύρωση κοινοτικής πράξεως είναι δυνατή μόνον όταν τα στοιχεία των οποίων ζητείται η ακύρωση μπορούν να αποσπαστούν από την υπόλοιπη πράξη[40], δηλαδή η αδυναμία του κοινοτικού δικαστή να αποφανθεί ultra petita εφόσον του έχει υποβληθεί αίτημα περί μερικής ακυρώσεως κοινοτικής πράξεως και διαπιστώνει ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις είναι αναπόσπαστες από την υπόλοιπη πράξη, δεν ισχύει για την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας. Πράγματι, στο πλαίσιο αυτού του νομίμου μέσου, μπορεί να προβληθεί μόνον το ανεφάρμοστο της παρεμπιπτόντως προσβληθείσας πράξεως, αλλά δεν μπορεί να ζητηθεί η ακύρωσή της.

84. Συνεπώς, η κατ' αναλογίαν εφαρμογή της νομολογίας αυτής στην ένσταση ελλείψεως νομιμότητας δεν μου φαίνεται λυσιτελής.

85. Τέλος, θεωρώ ότι το γεγονός ότι, με το υπόμνημά του απαντήσεως, το Βασίλειο της Ισπανίας προέβαλε επισήμως ένσταση ελλείψεως νομιμότητας δυνάμει του άρθρου 241 ΕΚ κατά του κανονισμού 1954/2003 δεν σημαίνει ωστόσο ότι βάλλει κατά του συνόλου των διατάξεων του κανονισμού αυτού. Πράγματι, οι αιτιάσεις του, συνεπείς προς την επιχειρηματολογία που αναπτύχθηκε με το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης, παραμένουν επικεντρωμένες στα άρθρα 3 και 6 του εν λόγω κανονισμού.

40 — Βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Ισπανία κατά Συμβουλίου (σκέψη 9 και παρατιθέμενη νομολογία).

86. Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, θεωρώ ότι το Βασίλειο της Ισπανίας μπορεί παραδεκτώς να επικαλεσθεί, προς στήριξη της υπό κρίση προσφυγής ακυρώσεως, το ανεφάρμοστο των άρθρων 3 και 6 του κανονισμού 1954/2003.

87. Κατά τη γνώμη μου, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει, κατά συνέπεια, να ερμηνευθεί ως βασιζόμενη σε έναν και μοναδικό λόγο ακυρώσεως, ήτοι στην ένσταση περί ελλείψεως νομιμότητας των άρθρων 3 και 6 του κανονισμού 1954/2003, προς στήριξη της οποίας το Βασίλειο της Ισπανίας αναπτύσσει δύο αιτιάσεις, ήτοι, αφενός, την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας και, αφετέρου, την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας.

Β — *Επί του βασίμου της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας που προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας*

88. Όπως επισήμανα προηγουμένως, το Βασίλειο της Ισπανίας εκθέτει, προς στήριξη των αιτιάσεων που αντλούνται από παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας και από την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας την ίδια επιχειρηματολογία με αυτή που ανέπτυξε στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Ισπανία κατά Συμβουλίου.

89. Ειδκότερα, προς στήριξη της αιτιάσεως που αντλείται από παραβίαση της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας, το Βασίλειο της Ισπανίας προβάλλει τα εξής:

— αφενός, ότι η περίοδος αναφοράς 1998-2002 την οποία ο κανονισμός 1954/2003 όρισε ως βάση υπολογισμού της αλιευτικής προσπάθειας αντιστοιχεί σε περίοδο κατά την οποία το κράτος μέλος αυτό, αντιθέτως προς τα λοιπά κράτη μέλη, υπέκειτο σε περιοριστικό καθεστώς λόγω της προσχωρήσεώς του στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα και

— αφετέρου, ότι η οριοθέτηση της βιολογικώς ευαίσθητης ζώνης που καθορίζεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1954/2003, για την οποία ισχύει ειδικό καθεστώς αλιευτικής προσπάθειας, συμπίπτει με την παλαιά ζώνη που αποκαλείται «Irish Box», σχετικά με την οποία το Βασίλειο της Ισπανίας πάλι υπέκειτο σε περιοριστικό καθεστώς.

90. Γενικότερα, το Βασίλειο της Ισπανίας θεωρεί ότι το μεταβατικό καθεστώς στο οποίο υπέκειτο λόγω της προσχωρήσεώς του στην Κοινότητα έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 2002 και ότι ο νέος κανονισμός δεν έπρεπε να επιλέξει ως περίοδο αναφοράς την περίοδο

1998-2002. Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο, επιλέγοντας στον κανονισμό 1954/2003 την περίοδο αυτή για την αξιολόγηση της αλιευτικής προσπάθειας, διατήρησε τις δυσμενείς διακρίσεις που υπήρχαν στη ρύθμιση πριν από τον κανονισμό αυτόν.

91. Το Βασίλειο της Ισπανίας θεωρεί επίσης ότι το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη την απορρέουσα από τους κανόνες της Πράξεως Προσχωρήσεως ειδική κατάσταση του ισπανικού στόλου, πράγμα που συνιστά παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας.

92. Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας όταν θέσπισε το άρθρο 6 του κανονισμού 1954/2003, καθόσον ο πραγματικός σκοπός της οριοθετήσεως της βιολογικώς ευαίσθητης ζώνης δεν ήταν η διατήρηση των ιχθυδίων μπακαλιάρου, αλλά η παράταση των περιορισμών στους οποίους ο στόλος του ήδη υπέκειτο στο «Irish Box».

93. Συγκεκριμένα, το Βασίλειο της Ισπανίας θεωρεί ότι, αν ο επιδιωκόμενος σκοπός ήταν όντως η διατήρηση των ιχθυδίων μπακαλιάρου, πανομοιότυπα μέτρα με εκείνα που προβλέπει το άρθρο 6 του κανονισμού 1954/2003 έπρεπε να εφαρμοστούν σε άλλες ζώνες των δυτικών υδάτων. Εξάλλου, ισχυρίζεται ότι η λήψη τέτοιου είδους τεχνικών μέτρων διέπεται από τον κανονισμό (ΕΚ) 850/98 του Συμβουλίου, της 30ής Μαρτίου 1998, για τη διατήρηση των αλιευτικών πόρων μέσω τεχνικών μέτρων προστασίας των νεαρών θαλάσσιων οργανισμών [41].

94. Ο γενικός εισαγγελέας P. Léger εξέτασε λεπτομερώς τις δύο αυτές αιτιάσεις στις προτάσεις που ανέπτυξε στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Ισπανία κατά Συμβουλίου.

95. Συντάσσομαι με την ανάλυση αυτή και, κατά συνέπεια, παραπέμπω το Δικαστήριο στα σημεία 41 έως 81 των προτάσεων αυτών.

96. Θα επισημάνω απλώς εδώ τα ακόλουθα στοιχεία.

97. Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση, νομίζω ότι ήταν αντικειμενικώς δικαιολογημένο, με γνώμονα τον σκοπό που συνίσταται στη διασφάλιση της διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων, να προβλεφθεί στον κανονισμό 1954/2003, για όλα τα κράτη μέλη, ένα σύστημα που περιορίζει την αλιευτική προσπάθεια με βάση την προσπάθεια που καταβλήθηκε από κάθε κράτος μέλος, όσον αφορά τους σχετικούς τύπους αλιείας, κατά ένα προηγούμενο χρονικό διάστημα, από το 1998 μέχρι το 2002. Συνεπώς, το κατά

41 — ΕΕ L 125, σ. 1.

το άρθρο 3 του κανονισμού 1954/2003 γενικό σύστημα διαχειρίσεως της αλιευτικής προσπάθειας δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως γενεσιουργό δυσμενών διακρίσεων.

98. Όσον αφορά τη βιολογικώς ευαίσθητη ζώνη που ορίζεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1954/2003, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η επικάλυψη του «Irish Box» από την εν λόγω ζώνη είναι περιορισμένη, καθόσον η βιολογικώς ευαίσθητη ζώνη καλύπτει λιγότερο από το μισό του «Irish Box» [42]. Υπό τις συνθήκες αυτές, δύσκολα μπορεί να υποστηριχθεί ότι το περιοριστικό καθεστώς, στο οποίο το Βασίλειο της Ισπανίας υπέκειτο εντός του «Irish Box», βάσει του κανονισμού 685/95, κατά το χρονικό διάστημα από το 1998 έως το 2002, παρατάθηκε, εις βάρος αυτού του κράτους μέλους, με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1954/2003. Περαιτέρω, η μέθοδος αξιολογήσεως της αλιευτικής προσπάθειας στην κατά το άρθρο αυτό βιολογικώς ευαίσθητη ζώνη στηρίζεται και αυτή σε αντικειμενικό κριτήριο, δηλαδή στην αλιευτική προσπάθεια που όντως καταβλήθηκε από σκάφη συνολικού μήκους τουλάχιστον 10 μέτρων, ως ετήσιο μέσο όρο του χρονικού διαστήματος από το 1998 έως το 2002, πράγμα που, επιπλέον, νομίζω ότι δικαιολογείται με γνώμονα τον σκοπό περιορισμού της αλιευτικής προσπάθειας σε μια ζώνη με υψηλή συγκέντρωση ιχθυδίων μπακαλιάρου.

99. Κατά συνέπεια, θεωρώ ότι η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

100. Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση και υπό το πρίσμα πάγιας νομολογίας του Δικαστηρίου [43], δεν νομίζω ότι η θέσπιση του άρθρου 6 του κανονισμού 1954/2003 συνιστά κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους του Συμβουλίου.

101. Συγκεκριμένα, αφενός, το Βασίλειο της Ισπανίας δεν αποδεικνύει ότι το ειδικό σύστημα διαχειρίσεως της αλιευτικής προσπάθειας το οποίο ισχύει για τη βιολογικώς ευαίσθητη ζώνη θεσμοθετήθηκε κατά κύριο λόγο με άλλον σκοπό από εκείνον που συνίστατο στο να ευνοηθεί η διατήρηση των ιχθυδίων μπακαλιάρου.

102. Αφετέρου, θεωρώ ότι ούτε το γεγονός ότι τεχνικά μέτρα για την προστασία νεαρών θαλασσίων οργανισμών μπορούν να εμπίπτουν και σε άλλον κανονισμό ούτε το γεγονός ότι μπορούν να υπάρχουν άλλες βιολογικώς ευαίσθητες ζώνες αποδεικνύουν στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας ότι το Συμβούλιο ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας.

103. Επομένως, η δεύτερη αιτίαση την οποία προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας προς στήριξη της ενστάσεώς του ελλείψεως νομιμότητας πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να απορριφθεί.

42 — Βλ. τους χάρτες που επισυνάπτονται στο υπόμνημα ανταπαντήσεως του Συμβουλίου και στο υπόμνημα παρεμβάσεως της Επιτροπής στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Ισπανία κατά Συμβουλίου.

43 — Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 13ης Νοεμβρίου 1990, C-331/88, Fedesa κ.λπ., Συλλογή 1990, σ. I-4023, σκέψη 24), και της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-110/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2001, σ. I-8763, σκέψη 137). Κατά τη νομολογία αυτή, «μια πράξη έχει εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνο όταν εμφανίζεται, βάσει αντικειμενικών, λυσιτελών και συνεκτικών ενδείξεων, ότι εκδόθηκε με αποκλειστικούς ή, τουλάχιστον, πρωταρχικούς σκοπούς διαφορετικούς από αυτούς που επικαλείται το καθού όργανο ή με σκοπό την καταστρατήγηση μιας διαδικασίας που προβλέπει ειδικά η Συνθήκη για την αντιμετώπιση των συγκεκριμένων περιστάσεων».

104. Δεδομένου ότι καμία από τις αιτιάσεις που προβλήθηκαν προς στήριξη της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας δεν έγινε δεκτή, η ένσταση αυτή, μοναδικός ισχυρισμός στον οποίο στηρίχτηκε το αίτημα ακυρώσεως των άρθρων 1 έως 6 του κανονισμού 1415/2004, πρέπει να απορριφθεί.

105. Απ' όλα τα ανωτέρω προκύπτει ότι η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

IV — Πρόταση

106. Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο τα εξής:

— να κρίνει παραδεκτή την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας κατά των άρθρων 3 και 6 του κανονισμού (ΕΚ) 1954/2003 του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 2003, για τη διαχείριση της αλιευτικής προσπάθειας όσον αφορά ορισμένες αλιευτικές ζώνες και πόρους της Κοινότητας, την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 2847/93 και την κατάργηση των κανονισμών (ΕΚ) 685/95 και (ΕΚ) 2027/951,

— να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως του Βασιλείου της Ισπανίας και

— να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, να υποχρεώσει δε την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να φέρει τα έξοδά της κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 4 του ίδιου άρθρου.